

Arrest

nr. 194 022 van 20 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een hazara van etnische origine te zijn. U hangt het ismailitische geloof aan. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Sorkhak ofte Tamas, gelegen in het district Dushi in de provincie Baghlan. Sorkhak maakt volgens u deel uit van het dorp Kampirak dat op Toen u 18 jaar oud was, werd u meegenomen om uw legerdienst te vervullen. Tijdens uw legerdienst was u herder voor de dieren van Said Mansour Naderi, de leider van de ismailieten in Baghlan en een politicus. Nadat u uw legerdienst had vervuld, bleef u als herder werken voor Said Mansour Naderi.

Op een dag hoedde u de schapen van Said Mansour Naderi wanneer u werd tegengehouden en meegenomen door 13 talibs. U werd door hen ernstig geslagen. Ze wilden van u te weten komen waar de woning van Said Mansour Naderi was en waar hij zijn wapens bewaart. Na minder dan één dag na uw ontvoering kon u ontsnappen van uw gewapende bewaker door te vertellen dat u naar het toilet moest waarna u hiervoor naar een lagergelegen plaats mocht klimmen. U bracht vervolgens drie dagen in de bergen door waarna u per auto via Dushi en Salang naar Kabul reisde. Ongeveer 40 dagen later kwam u in België aan waar u op 8 oktober 2015 een asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek uit Afghanistan is een zus van u doodgeschoten door de taliban.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban of te worden vastgehouden door Said Mansour Naderi.

U legt volgende documenten neer: uw taskara, een attest in verband met uw legerdienst, een kopie van een brief van een Belgische advocaat dd. 21.09.2016 en verschillende kopieën van een paspoort.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

*Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent **het ziekenhuis in Kampirak** onverenigbaar zijn met de objectief beschikbare informatie hieromtrent. Meer bepaald verklaart u dat er ten tijde van de geboortes van uw momenteel 17-jarige en uw 10-jarige zoon nog geen ziekenhuis was in Kampirak en dat het ziekenhuis er pas later is gebouwd (CGVS, p. 7). Dit houdt in dat er volgens u in 2006 geen ziekenhuis was in Kampirak. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat er reeds in 2004 een ziekenhuis in Kampirak was (zie administratief dossier). Bovendien werd in 2007 de muur van het ziekenhuis reeds herbouwd (zie administratief dossier). De aanwezigheid van een ziekenhuis in uw eigen dorp – u verklaart namelijk dat uw subdorp Sorkhak deel uitmaakt van het dorp Kampirak (CGVS, p. 3) – gaat echter niet onopgemerkt voorbij. Zeker niet wanneer men een gezin heeft. Bijgevolg is deze onwetendheid zeer vreemd.*

*Tevens moet worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van het gebruik van **muntstukken in Afghanistan** (CGVS, p. 12). Echter, in 2005 werden de biljetten van 1, 2 en 5 Afghani vervangen door muntstukken met dezelfde waarde (zie administratief dossier). Van u die verklaart tot 2015 in*

Afghanistan te hebben verbleven – u verliet Afghanistan namelijk in de vijfde maand van 1394 ofte juli/augustus 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier ; CGVS, p. 3 & 17) – is het zeer opmerkelijk dat u niets weet over het bestaan van deze muntstukken met waarde 1, 2 en 5 Afghani.

Bovendien verklaart u dat de mensen van uw dorp in het kader van de twee vorige presidentsverkiezingen naar Charbagh gingen om hun stem uit te brengen (CGVS, p. 14). Echter, uit de objectief beschikbare informatie blijkt dat er zowel tijdens de presidentsverkiezingen in 2009 als tijdens deze van 2014 een verkiezingsbureau in uw eigen subdorp Sorkhak was (zie administratief dossier). Ook van iemand die niet zelf heeft gestemd bij deze verkiezingen, zoals u beweert (CGVS, p. 14), kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij ervan op de hoogte is dat er een verkiezingsbureau in zijn eigen subdorp was. Tevens weet u niet hoelang Ashraf Ghani al president was ten tijde van uw vermeend vertrek (CGVS, p. 14).

Bovendien blijft u erg vaag wanneer gevraagd wordt naar **aardbevingen in uw regio**. Zo stelt u dat er aardbevingen plaatsvonden doch u weet niet meer wanneer de laatste aardbeving gebeurde wanneer u er was (CGVS, p. 14). Ook wanneer u gevraagd wordt om een schatting te geven en de voorbeelden worden gegeven van één jaar of verschillende jaren voor uw vertrek, moet u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS, p. 14). Dit is vreemd. Des te meer gezien op 24 april 2015 – dit is enkele maanden voor uw vermeend vertrek uit Sorkhak – nog een zware aardbeving heeft plaatsgevonden in Baghlan (zie administratief dossier).

Daarenboven slaat u de bal mis wanneer u foto's van verschillende **jamatkhana's** worden getoond (zie bijlage gehoorverslag CGVS dd. 28.10.2016). Zo verklaart u eerst dat op foto 2 de jamatkhana van Bekh te zien is om vervolgens bij het bekijken van foto 4 te stellen dat u zicht vergist heeft en dat op foto 4 deze jamatkhana van Bekh te zien is (CGVS, p. 5). Gevraagd naar de jamatkhana's die u herkende, antwoordt u dat u de jamatkhana van Bekh en van Charbagh zag (CGVS, p. 5). Wanneer u vervolgens opnieuw foto 4 te zien krijgt, verklaart u deze keer dat deze in Charbagh ligt (CGVS, p. 5). Wanneer u foto 2 opnieuw te zien krijgt, herkent u deze niet (CGVS, p. 5). Echter, op foto 2 wordt de jamatkhana in Charbagh afgebeeld terwijl op foto 4 de Karti-i Itifaq jamatkhana in Pul-e Khumri te zien is en op foto 5 de jamatkhana van Bekh (zie administratief dossier).

Ook moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen dat er 7000 dollar voor uw reis werd betaald, waarvan u 2000 dollar zelf betaalde (verklaring DVZ, punt 30). U kende dit bedrag toen niet in uw eigen munt (verklaring DVZ, punt 30). Op het CGVS kunt u daarentegen wel bij benadering zeggen hoeveel Afghani overeenkomt met 3000 dollar (CGVS, p. 17). Het is vreemd dat u deze **wisselkoers** niet kende bij de DVZ doch wel tijdens het gehoor op het CGVS. Bijgevolg komt deze tentoongespreide kennis op het CGVS ingestudeerd over.

Bovendien wordt vastgesteld dat u noch concreet noch doorleefd kunt vertellen over wat de taliban in uw regio doen. Uw antwoord op deze vraag dat ze wreedheden plegen tegen armen en hulpelozen en dat ze van hen stelen (CGVS, p. 21), is uiterst algemeen. Wanneer vervolgens wordt gevraagd naar wat de taliban doen tegen armen en hulpelozen, komt u niet verder dan te stellen dat ze wreedheden plegen en dat ze bloed willen (CGVS, p. 21). Dit is allerm minst een doorleefde verklaring. Wanneer meteen hierna wordt gevraagd welke incidenten er in uw regio plaatsvonden met de taliban, vraagt u of men doelt op incidenten waarbij de taliban iets deden (CGVS, p. 21). Wanneer dit wordt bevestigd, antwoordt u enkel dat wanneer de taliban aankwamen in uw regio ze de meeste mensen doodden en de meeste huizen aanvielen en verwijst u hierna naar uw eigen vermeende problemen met de taliban (CGVS, p. 21). Bovenstaande verklaringen betreffende de activiteiten van de taliban in uw regio zijn zeer vaag en algemeen en allerm minst doorleefd. Van iemand die verklaart tot 2015 in Baghlan te hebben gewoond, kan logischerwijze worden verwacht dat hij gedetailleerder kan vertellen over incidenten waarbij de taliban betrokken waren.

Daarnaast wordt ernstig vermoed dat u uw **paspoort bewust achterhoudt** voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat in de kopie die van uw taskara werd gemaakt op de DVZ een stempel te zien is waarop vermeld wordt dat u een paspoort heeft ontvangen (zie kopie van document 1). Echter, deze stempel op uw taskara is ten tijde van uw gehoor op het CGVS dd. 28.10.2016 zo goed als helemaal verdwenen (zie document 1). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat u

hierop een kauwgom had geplakt en dat de stempel mee is verwijderd wanneer u de kauwgom probeerde te verwijderen (CGVS, p. 16). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Ten eerste is het onwaarschijnlijk dat iemand zijn kauwgom in zijn taskara – dit is het Afghaanse identiteitsdocument bij uitstek – zou plakken en ten tweede blijkt uit het bekijken van de originele taskara dat enkel de plek waar de stempel heeft gezeten, is weggevaagd.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake de manier waarop u dit paspoort zou hebben verkregen. U verklaart namelijk dat Nazir, iemand die voor uw werkgever Said Mansour Naderi werkte, dit paspoort in Kabul heeft verkregen (CGVS, p. 16). Echter, er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde werk voor Said Mansour Naderi an sich (zie infra).

Er werd u gevraagd om kopieën van alle pagina's van uw paspoort dat zich nog in uw dorp Sorkhak zou bevinden, op te sturen naar het CGVS (CGVS, p. 16). Tevens werd de nadruk erop gelegd om ook kopieën van de de blanco pagina's van uw paspoort neer te leggen (CGVS, p. 16). Eerst kreeg u vijf werkdagen om dit te doen, later werd u gezegd dat u zolang er geen beslissing is genomen, u nog documenten kunt neerleggen (CGVS, p. 16, 17 & 23). Bijna twee maanden na het gehoor op het CGVS, met name op 19 december 2016, ontving het CGVS kopieën van enkele pagina's van een paspoort. In verband met deze kopieën moet vooreerst worden opgemerkt dat de kopie van de pagina van het paspoort waarop de identiteitsgegevens van de houder van het paspoort staan zo klein is waardoor deze gegevens – ook na uitvergroten – onleesbaar zijn. Bovendien legt u slechts enkele kopieën neer van het in totaal 48 pagina's tellend paspoort (zie document 5).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u tot 2015 in Kampirak, gelegen in de provincie Baghlan zou hebben gewoond. Dit brengt met zich mee dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u er verklaart te hebben gekend.

Betreffende **uw verklaarde problemen an sich** moet daarenboven nog volgende vaststellingen worden gemaakt die de ongelooftwaardigheid ervan bevestigen.

Zo liet u bij de DVZ optekenen dat u gedurende 10 jaar herder was (verklaring DVZ, punt 12). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u 18 jaar was wanneer u als herder begon te werken voor Said Mansour Naderi (CGVS, p. 9). Aangezien u nu ongeveer 43 jaar verklaart te zijn (CGVS, p. 3) en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u dit beweerd werk als herder tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gedaan (CGVS, p. 18), houdt dit in dat u ongeveer 24 jaar als herder voor Said Mansour Naderi zou hebben gewerkt. Dit is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring bij de DVZ waar u verklaard heeft 10 jaar als herder te hebben gewerkt. Deze tegenstrijdigheid is zwaarwichtig aangezien dit verklaard werk voor Said Mansour Naderi de oorzaak is van de door u verklaarde problemen met de taliban (CGVS, p. 18)

Ook moet worden vastgesteld dat u in de vragenlijst van het CGVS die op de DVZ werd ingevuld, liet optekenen dat de taliban u informatie over Said Mansour Naderi vroegen doch u wist niet welke informatie (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS weet u dan weer wel welke informatie de taliban van u wilden. Ze wilden namelijk van u weten waar de woning van Said Mansour Naderi en zijn wapens waren (CGVS, p. 18 & 20). Met bovenstaande tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dat u dit ook bij de DVZ heeft vermeld. Deze verklaring is een post factum verklaring. Bovendien heeft u de vragenlijst voor akkoord ondertekend.

Ook kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw ontsnapping van de taliban. U verklaart namelijk dat u kon ontsnappen van uw gewapende bewaker door te zeggen dat u naar het toilet moest waarna u hiervoor naar een lagergelegen plaats mocht afdalen en zo kon wegllopen (CGVS, p. 20). Het is vreemd dat deze gewapende talib u – als hun gevangene - zoveel vrijheid liet. Dit is opmerkelijk gezien de taliban u enkele uren eerder met 13 talibs meenamen (CGVS, p. 19). Des te opmerkelijker is uw verklaarde ontsnapping wanneer rekening wordt gehouden met de verwondingen die u verklaart te hebben opgelopen door slagen van de taliban. U verklaart namelijk dat u ernstig door hen met een wapen op uw borstkas werd geslagen waardoor u een rib brak (CGVS, p. 19 & 20). Ook werd u door hen op uw benen en voeten geslagen (CGVS, p. 20). Deze verwondingen indachtig is het zeer vreemd dat u simpelweg van de taliban kon ontsnappen door weg te lopen van uw gewapende bewaker.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u verklaart dat uw zus die bij uw ouders woonde werd doodgeschoten door de taliban wanneer u wordt gevraagd naar zaken die na uw vertrek zijn gebeurd (CGVS, p. 18 & 19). Het is echter zeer vreemd dat u haar dood niet heeft verteld wanneer u werd

gevraagd naar de verblijfplaatsen van uw broers en zussen. Omtrent uw twee zussen antwoordde u toen enkel dat één gehuwd was en de andere niet (CGVS, p. 5). Wanneer hierna wordt gevraagd waar ze leven, stelt u enkel dat de gehuwde zus in Dushi is (CGVS, p. 5). Wanneer daarna expliciet wordt gevraagd naar de andere zus, antwoordt u dat ze bij uw vader was wanneer u Afghanistan verliet (CGVS, p. 6). Het is zeer opmerkelijk dat u op dat moment haar dood niet ter sprake heeft gebracht. Dit nalaten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring aangaande uw vermoorde zus.

Betreffende de door u neergelegde taskara en het attest in verband met uw legerdienst moet worden vastgesteld dat deze documenten aantonen dat u oorspronkelijk afkomstig bent van Kampirak. Doch kunnen deze documenten geenszins aantonen waar u overal heeft verbleven. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst en uw relaas te herstellen.

In verband met de kopie van een brief van een Belgische advocaat dd. 21.09.2016 moet worden vastgesteld dat hierin wordt vermeld dat u vraagt om zo snel mogelijk een datum te willen vastleggen voor het gehoor op het CGVS. De verklaring in deze brief als zou uw gezin het dorp hebben moeten verlaten en als zouden ze in gevaar zijn, is een louter blote bewering en kan geenszins bovenstaande vaststellingen weerleggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dushi gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Baghlan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 28 oktober 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling

dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 22 & 23). U blijft echter bij uw verklaring dat u tot 2015 in Sorkhak woonde en stelt dat er misschien wel munten zijn maar dat u ze niet heeft gezien, wanneer u werd gewezen op deze onwetendheid aangaande munten in Afghanistan (CGVS, p. 23).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”, van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent **het ziekenhuis in Kampirak** onverenigbaar zijn met de objectief beschikbare informatie hieromtrent. Meer bepaald verklaart u dat er ten tijde van de geboortes van uw momenteel 7-jarige en uw 10-jarige zoon nog geen ziekenhuis was in Kampirak en dat het ziekenhuis er pas later is gebouwd (CGVS, p. 7). Dit houdt in dat er volgens u in 2006 geen ziekenhuis was in Kampirak. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat er reeds in 2004 een ziekenhuis in Kampirak was (zie administratief dossier). Bovendien werd in 2007 de muur van het ziekenhuis reeds herbouwd (zie administratief dossier). De aanwezigheid van een ziekenhuis in uw eigen dorp – u verklaart namelijk dat uw subdorp Sorkhak deel uitmaakt van het dorp Kampirak (CGVS, p. 3) – gaat echter niet onopgemerkt voorbij. Zeker niet wanneer men een gezin heeft. Bijgevolg is deze onwetendheid zeer vreemd.

Tevens moet worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van het gebruik van **munstukken in Afghanistan** (CGVS, p. 12). Echter, in 2005 werden de biljetten van 1, 2 en 5 Afghani vervangen door munstukken met dezelfde waarde (zie administratief dossier). Van u die verklaart tot 2015 in Afghanistan te hebben verbleven – u verliet Afghanistan namelijk in de vijfde maand van 1394 ofte juli/augustus 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier ; CGVS, p. 3 & 17) – is het zeer opmerkelijk dat u niets weet over het bestaan van deze munstukken met waarde 1, 2 en 5 Afghani.

Bovendien verklaart u dat de mensen van uw dorp in het kader van de twee vorige presidentsverkiezingen naar Charbagh gingen om hun stem uit te brengen (CGVS, p. 14). Echter, uit de objectief beschikbare informatie blijkt dat er zowel tijdens de presidentsverkiezingen in 2009 als tijdens deze van 2014 een verkiezingsbureau in uw eigen subdorp Sorkhak was (zie administratief dossier). Ook van iemand die niet zelf heeft gestemd bij deze verkiezingen, zoals u beweert (CGVS, p. 14), kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij ervan op de hoogte is dat er een verkiezingsbureau in zijn eigen subdorp was. Tevens weet u niet hoelang Ashraf Ghani al president was ten tijde van uw vermeend vertrek (CGVS, p. 14).

Bovendien blijft u erg vaag wanneer gevraagd wordt naar **aardbevingen in uw regio**. Zo stelt u dat er aardbevingen plaatsvonden doch u weet niet meer wanneer de laatste aardbeving gebeurde wanneer u er was (CGVS, p. 14). Ook wanneer u gevraagd wordt om een schatting te geven en de voorbeelden worden gegeven van één jaar of verschillende jaren voor uw vertrek, moet u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS, p. 14). Dit is vreemd. Des te meer gezien op 24 april 2015 – dit is enkele maanden voor uw vermeend vertrek uit Sorkhak – nog een zware aardbeving heeft plaatsgevonden in Baghlan (zie administratief dossier).

(...)

Ook moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen dat er 7000 dollar voor uw reis werd betaald, waarvan u 2000 dollar zelf betaalde (verklaring DVZ, punt 30). U kende dit bedrag toen niet in uw eigen munt (verklaring DVZ, punt 30). Op het CGVS kunt u daarentegen wel bij benadering zeggen hoeveel Afghani overeenkomt met 3000 dollar (CGVS, p. 17). Het is vreemd dat u deze **wisselkoers** niet kende bij de DVZ doch wel tijdens het gehoor op het CGVS. Bijgevolg komt deze tentoongespreide kennis op het CGVS ingestudeerd over.

Bovendien wordt vastgesteld dat u noch concreet noch doorleefd kunt vertellen over wat de taliban in uw regio doen. Uw antwoord op deze vraag dat ze wreedheden plegen tegen armen en hulpelozen en dat ze van hen stelen (CGVS, p. 21), is uiterst algemeen. Wanneer vervolgens wordt gevraagd naar wat de taliban doen tegen armen en hulpelozen, komt u niet verder dan te stellen dat ze wreedheden plegen en dat ze bloed willen (CGVS, p. 21). Dit is allerm minst een doorleefde verklaring. Wanneer meteen hierna wordt gevraagd welke incidenten er in uw regio plaatsvonden met de taliban, vraagt u of men doelt op incidenten waarbij de taliban iets deden (CGVS, p. 21). Wanneer dit wordt bevestigd, antwoordt u enkel dat wanneer de taliban aankwamen in uw regio ze de meeste mensen doodden en de meeste huizen aanvielen en verwijst u hierna naar uw eigen vermeende problemen met de taliban (CGVS, p. 21). Bovenstaande verklaringen betreffende de activiteiten van de taliban in uw regio zijn zeer vaag en algemeen en allerm minst doorleefd. Van iemand die verklaart tot 2015 in Baghlan te hebben gewoond, kan logischerwijze worden verwacht dat hij gedetailleerder kan vertellen over incidenten waarbij de taliban betrokken waren.

Daarnaast wordt ernstig vermoed dat u uw **paspoort bewust achterhoudt** voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen

visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat in de kopie die van uw taskara werd gemaakt op de DVZ een stempel te zien is waarop vermeld wordt dat u een paspoort heeft ontvangen (zie kopie van document 1). Echter, deze stempel op uw taskara is ten tijde van uw gehoor op het CGVS dd. 28.10.2016 zo goed als helemaal verdwenen (zie document 1). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat u hierop een kauwgom had geplakt en dat de stempel mee is verwijderd wanneer u de kauwgom probeerde te verwijderen (CGVS, p. 16). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Ten eerste is het onwaarschijnlijk dat iemand zijn kauwgom in zijn taskara – dit is het Afghaanse identiteitsdocument bij uitstek – zou plakken en ten tweede blijkt uit het bekijken van de originele taskara dat enkel de plek waar de stempel heeft gezeten, is weggevaagd.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake de manier waarop u dit paspoort zou hebben verkregen. U verklaart namelijk dat Nazir, iemand die voor uw werkgever Said Mansour Naderi werkte, dit paspoort in Kabul heeft verkregen (CGVS, p. 16). Echter, er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde werk voor Said Mansour Naderi an sich (zie infra).

Er werd u gevraagd om kopieën van alle pagina's van uw paspoort dat zich nog in uw dorp Sorkhak zou bevinden, op te sturen naar het CGVS (CGVS, p. 16). Tevens werd de nadruk erop gelegd om ook kopieën van de de blanco pagina's van uw paspoort neer te leggen (CGVS, p. 16). Eerst kreeg u vijf werkdagen om dit te doen, later werd u gezegd dat u zolang er geen beslissing is genomen, u nog documenten kunt neerleggen (CGVS, p. 16, 17 & 23). Bijna twee maanden na het gehoor op het CGVS, met name op 19 december 2016, ontving het CGVS kopieën van enkele pagina's van een paspoort. In verband met deze kopieën moet vooreerst worden opgemerkt dat de kopie van de pagina van het paspoort waarop de identiteitsgegevens van de houder van het paspoort staan zo klein is waardoor deze gegevens – ook na uitvergroten – onleesbaar zijn. Bovendien legt u slechts enkele kopieën neer van het in totaal 48 pagina's tellend paspoort (zie document 5).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u tot 2015 in Kampirak, gelegen in de provincie Baghlan zou hebben gewoond. Dit brengt met zich mee dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u er verklaart te hebben gekend.

Betreffende **uw verklaarde problemen an sich** moet daarenboven nog volgende vaststellingen worden gemaakt die de ongelooftwaardigheid ervan bevestigen.

Zo liet u bij de DVZ optekenen dat u gedurende 10 jaar herder was (verklaring DVZ, punt 12). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u 18 jaar was wanneer u als herder begon te werken voor Said Mansour Naderi (CGVS, p. 9). Aangezien u nu ongeveer 43 jaar verklaart te zijn (CGVS, p. 3) en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u dit beweerd werk als herder tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gedaan (CGVS, p. 18), houdt dit in dat u ongeveer 24 jaar als herder voor Said Mansour Naderi zou hebben gewerkt. Dit is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring bij de DVZ waar u verklaard heeft 10 jaar als herder te hebben gewerkt. Deze tegenstrijdigheid is zwaarwichtig aangezien dit verklaard werk voor Said Mansour Naderi de oorzaak is van de door u verklaarde problemen met de taliban (CGVS, p. 18)

Ook moet worden vastgesteld dat u in de vragenlijst van het CGVS die op de DVZ werd ingevuld, liet optekenen dat de taliban u informatie over Said Mansour Naderi vroegen doch u wist niet welke informatie (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS weet u dan weer wel welke informatie de taliban van u wilden. Ze wilden namelijk van u weten waar de woning van Said Mansour Naderi en zijn wapens waren (CGVS, p. 18 & 20). Met bovenstaande tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dat u dit ook bij de DVZ heeft vermeld. Deze verklaring is een post factum verklaring. Bovendien heeft u de vragenlijst voor akkoord ondertekend.

Ook kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw ontsnapping van de taliban. U verklaart namelijk dat u kon ontsnappen van uw gewapende bewaker door te zeggen dat u naar het toilet moest waarna u hiervoor naar een lagergelegen plaats mocht afdalen en zo kon wegllopen (CGVS, p. 20). Het is vreemd dat deze gewapende talib u – als hun gevangene - zoveel vrijheid liet. Dit is opmerkelijk gezien de taliban u enkele uren eerder met 13 talibs meenamen (CGVS, p. 19). Des te opmerkelijker is uw verklaarde ontsnapping wanneer rekening wordt gehouden met de verwondingen die u verklaart te hebben opgelopen door slagen van de taliban. U verklaart namelijk dat u ernstig door hen met een wapen op uw borstkas werd geslagen waardoor u een rib brak (CGVS, p. 19)

& 20). Ook werd u door hen op uw benen en voeten geslagen (CGVS, p. 20). Deze verwondingen indachtig is het zeer vreemd dat u simpelweg van de taliban kon ontsnappen door weg te lopen van uw gewapende bewaker.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u verklaart dat uw zus die bij uw ouders woonde werd doodgeschoten door de taliban wanneer u wordt gevraagd naar zaken die na uw vertrek zijn gebeurd (CGVS, p. 18 & 19). Het is echter zeer vreemd dat u haar dood niet heeft verteld wanneer u werd gevraagd naar de verblijfplaatsen van uw broers en zussen. Omtrent uw twee zussen antwoordde u toen enkel dat één gehuwd was en de andere niet (CGVS, p. 5). Wanneer hierna wordt gevraagd waar ze leven, stelt u enkel dat de gehuwde zus in Dushi is (CGVS, p. 5). Wanneer daarna expliciet wordt gevraagd naar de andere zus, antwoordt u dat ze bij uw vader was wanneer u Afghanistan verliet (CGVS, p. 6). Het is zeer opmerkelijk dat u op dat moment haar dood niet ter sprake heeft gebracht. Dit nalaten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring aangaande uw vermoorde zus.

Betreffende de door u neergelegde taskara en het attest in verband met uw legerdienst moet worden vastgesteld dat deze documenten aantonen dat u oorspronkelijk afkomstig bent van Kampirak. Doch kunnen deze documenten geenszins aantonen waar u overal heeft verbleven. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst en uw relaas te herstellen.

In verband met de kopie van een brief van een Belgische advocaat dd. 21.09.2016 moet worden vastgesteld dat hierin wordt vermeld dat u vraagt om zo snel mogelijk een datum te willen vastleggen voor het gehoor op het CGVS. De verklaring in deze brief als zou uw gezin het dorp hebben moeten verlaten en als zouden ze in gevaar zijn, is een louter blote bewering en kan geenszins bovenstaande vaststellingen weerleggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dushi gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Baghlan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is

daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 28 oktober 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 22 & 23). U blijft echter bij uw verklaring dat u tot 2015 in Sorkhak woonde en stelt dat er misschien wel munten zijn maar dat u ze niet heeft gezien, wanneer u werd gewezen op deze onwetendheid aangaande munten in Afghanistan (CGVS, p. 23).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad is in navolging van de verwerende partij van oordeel dat verzoeker geen zicht biedt op de werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan kan immers geen geloof worden gehecht op basis van de vaststelling dat verzoeker (i) niet op de hoogte bleek van de aanwezigheid van een ziekenhuis in Kampirak ten tijde van de geboorte van zijn jongste

zoon, (ii) niet op de hoogte bleek van het gebruik van muntstukken in Afghanistan, (iii) niet op de hoogte bleek van de aanwezigheid van een verkiezingsbureau in zijn eigen subdorp ten tijde de laatste twee presidentsverkiezingen in Afghanistan, (iv) niet kon aangeven wanneer de laatste keer een aardbeving plaatsvond in zijn regio van herkomst, daar waar uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat enkele maanden voor verzoekers voorgehouden vertrek uit Sorkhak een zware aardbeving plaatsvond in Baghlan, (v) bij de Dienst Vreemdelingenzaken het bedrag dat voor zijn reis naar Europa werd betaald niet kon omrekenen naar de eigen munt (Afghani), maar op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel bij benadering kon aangeven hoeveel Afghani overeenkomt met 3000 dollar, (vi) geen concrete en doorleefde verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de activiteiten van de taliban in zijn regio van herkomst.

Verzoeker doet geen afbreuk aan het geheel van bovenstaande vaststellingen met betrekking tot zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan waar hij opmerkt niet afkomstig te zijn uit Kampirak zelf, maar uit een iets verder gelegen dorp en stelt niet op de hoogte te zijn van alle details over Kampirak.

In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, wordt hem in de bestreden beslissing niet verweten dat hij niet op de hoogte is dat er in 2004 een ziekenhuis werd gebouwd in Kampirak. Dit blijkt ook niet uit de informatie aanwezig in het administratief dossier. Wel blijkt uit deze informatie dat zich reeds in 2004 een ziekenhuis bevond in Kampirak. In de mate dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn jongste zoon werd geboren in 2004 of 2005, kan van hem worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn geweest van de aanwezigheid van een ziekenhuis in de omgeving van zijn dorp toen zijn vrouw moest bevallen van hun jongste kind, *quod non*. Met de argumentatie dat in Afghanistan data en jaren zelden worden gebruikt, dat hij zijn eigen geboortedatum niet kent en aldus niet weet in welk jaar het ziekenhuis werd gebouwd verschoont hij zijn onwetendheid dan ook niet. Waar verzoeker aanvoert dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat hij tijdens zijn gehoor heeft verklaard dat het ziekenhuis in Kampirak reeds gebouwd was ten tijde van de geboorte van zijn jongste zoon maar dat het nog niet werd gebruikt door de bevolking, kan hij niet worden gevolgd. Hem expliciet gevraagd of er al een ziekenhuis was in Kampirak toen zijn jongste zoon werd geboren, gaf verzoeker een ontwijkend antwoord, waardoor de vraag tot tweemaal toe moest worden herhaald. Verzoeker verklaarde eerst dat het ziekenhuis reeds was gebouwd, maar door de mensen niet vaak wordt gebruikt, om vervolgens te stellen dat het nog niet bestond en daaraan toe te voegen dat het geen traditie is om naar het ziekenhuis te gaan (stuk, gehoorverslag, p. 7). Dat verzoeker zichzelf tegensprekt en geen duidelijk antwoord geeft op de hem gestelde vraag, komt volledig voor zijn rekening en kan de dossierbehandelaar niet ten kwade worden geduid. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de dossierbehandelaar het relevante deel van het gehoor niet zorgvuldig zou hebben genoteerd of dat verzoekers antwoorden niet volledig werden geregistreerd. In het licht van verzoekers initiële verklaring dat er nog geen ziekenhuis was toen zijn zonen werden geboren en dat het pas later werd gebouwd, komt de verklaring dat het ziekenhuis reeds gebouwd was maar ze daar nooit naartoe gingen de Raad voor als een poging van verzoeker om zijn onwetendheid betreffende het al dan niet bestaan van een ziekenhuis toen zijn zonen werden geboren te camoufleren.

Dat verzoeker niet met zekerheid kon aangeven of er muntstukken worden gebruikt in Afghanistan, doet afbreuk aan zijn beweerde verblijf in dat land voorafgaand aan zijn komst naar België, nu uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat sinds 2005 muntstukken van 1, 2 en 5 Afghani worden gebruikt ter vervanging van coupures van die waarde. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in werkelijkheid zou hebben verklaard dat hij wist dat die muntstukken bestonden en kennissen van hem ze gebruikten, maar dat dit antwoord verkeerd zou zijn vertaald of getranscribeerd door de dossierbehandelaar. Wat betreft de vertaling van zijn antwoorden door de tolk aanwezig tijdens het gehoor, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zowel aan het begin als aan het einde van zijn gehoor heeft bevestigd de tolk goed te hebben begrepen en dat het gehoorverslag geen enkele objectieve aanwijzing bevat van eventuele vertaalfouten die door de tolk zouden zijn gemaakt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 23). Dat verzoeker ten tijde van zijn gehoor perfect wist dat er muntstukken worden gebruikt in Afghanistan is derhalve een *post factum* verklaring die geen steun vindt in het administratief dossier.

Dat verzoeker tijdens zijn gehoor reeds de informatie zou hebben gegeven over de verkiezingsbureaus in Sorkhak die hij thans in zijn verzoekschrift geeft, maar niet kan verklaren waarom deze verklaringen niet werden opgenomen in het gehoorverslag, is eveneens een blote bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd.

Ook de informatie in het verzoekschrift met betrekking tot de laatste aardbeving die in verzoekers dorp zou hebben plaatsgevonden wordt louter *post factum* aangevoerd en is bovendien strijdig met het weinige dat verzoeker daarover tijdens zijn gehoor kwijt kon. Verzoeker verklaarde toen dat deze aardbeving voor hem niet veel problemen veroorzaakte omdat hij achter de schapen ging, maar dat er in zijn dorp wel een huis vernield werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Deze verklaringen stroken niet met de bewering in het verzoekschrift dat verzoekers dorp door de aardbeving niet werd getroffen. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat een aardbeving die zich voordeed in de provincie waarvan hij beweert er zijn hele leven te hebben gewoond geen verband houdt met zijn regio van herkomst. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker tijdens zijn gehoor zelfs niet bij benadering kon aangeven wanneer de laatste aardbeving voor zijn vertrek plaats had indien hij daadwerkelijk aanwezig was in de desbetreffende regio. Het betreft hier een extreem natuurfenomeen dat verondersteld mag worden deel uit te maken van de collectieve ervaringswereld van de bewoners van deze regio. Het argument dat verzoeker het merendeel van zijn tijd doorbracht in de bergen met zijn dieren en daardoor niet op de hoogte was van wat er gebeurde in zijn onmiddellijke leefomgeving, doet hier geen afbreuk aan. Ook stress biedt geen afdoende verklaring voor een dergelijk frappant gebrek aan kennis van de vermeende streek van herkomst en belangrijke gebeurtenissen aldaar. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Dat verzoeker de kosten van zijn reis naar Europa in Amerikaanse dollar zou hebben vereffend, maar pas in België zou te weten zijn gekomen wat de waarde van de dollar is in lokale munt, is geen overtuigende uitleg voor verzoekers onwetendheid dienaangaande tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Van een asielzoeker die ettelijke bedragen voor zijn vlucht betaalde kan worden verwacht dat hij enig idee heeft wat dit hem werkelijk heeft gekost en dit uitdrukt in zijn eigen munt.

In de mate dat verzoeker er niet in slaagt zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken, kan geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat onlosmakelijk met dit land verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België in Afghanistan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich er volgens zijn verklaringen hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven blijkt daarnaast uit het feit dat hij incoherente verklaringen heeft afgelegd over (i) zijn jaren in dienst van Said Mansour Naderi, (ii) de informatie die de taliban van hem wilden over zijn werkgever, (iii) zijn ontsnapping aan de taliban, (iv) de moord op zijn zus.

Verzoeker kan niet ernstig menen dat het feit dat hij de periode dat hij als herder heeft gewerkt voor Said Mansour Naderi bij de Dienst Vreemdelingenzaken geschat heeft op tien jaar geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, nu uit zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij ongeveer vierentwintig jaar als herder voor Said Mansour Naderi zou hebben gewerkt. Een dergelijk frappant verschil in jaren doet wel degelijk afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid met betrekking tot zijn werkzaamheden in dienst van Said Mansour Naderi en de problemen met de taliban waartoe deze aanleiding zouden hebben gegeven.

De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat van verzoeker kon worden verwacht dat hij de dood van zijn zus zou hebben vermeld toen hem werd gevraagd naar de verblijfplaatsen van zijn broers en zussen, *quod non*. Dat verzoekers zus werd gedood na zijn vertrek uit zijn land van herkomst en verzoeker de verblijfssituatie van zijn zus zou hebben beschreven zoals die was op het moment dat hij zijn land van herkomst verliet omdat hij die informatie nog niet helemaal zou hebben 'geassimileerd', biedt geen aannemelijke verklaring in het licht van het bijzonder ingrijpende karakter van een gebeurtenis als de dood van een naast familielid.

Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen

persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

Per aanvullende nota van 12 april 2017 brengt verzoeker fotokopieën bij van zijn paspoort, van een attest van zijn werk en van een 'letter of identification'. Verzoeker legt zijn paspoort en dat van zijn oom, alsook voormeld attest van zijn werk in origineel neer ter zitting van 29 september 2017. De Raad stelt vast dat in de 'letter of identification' slechts wordt bevestigd dat verzoeker een Afghaanse ismailitische moslim is die geboren werd in Baghlan, maar dat deze elementen *in casu* niet worden betwist. Uit dit stuk kan niet blijken op welke plaats(en) verzoeker verbleven heeft sinds zijn geboorte. Wat betreft het attest van verzoekers voormalig werk, dient te worden vastgesteld dat dit niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen. Ook uit de paspoorten met betrekking tot verzoeker en zijn oom kan niets blijken wat betreft de plaats(en) waar verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België daadwerkelijk heeft verbleven.

Met betrekking tot het geheel van de door verzoeker neergelegde documenten dient nog te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Verzoekers Afghaanse nationaliteit staat in dezen niet ter discussie. Verzoeker maakt echter zijn recente herkomst uit het district Dushi, gelegen in de provincie Baghlan niet aannemelijk, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF